

Párhuzamos

Útra készen álltam. Korán volt még, az autóbusz csak fél óra múlva indult. Téblá-boltam egy sort, felhajtottam az utolsó korty kihűlt kávé, aztán az jutott eszembe, hogy indulás előtt jólesne egy cigi. Nem szoktam a lakásban bagózni, így hát kivonultam a kamrába. Csendes, szélvédett hely, itt senkit sem zavar, ha sűrű füst-felhőket eregetek. A hajnali derengésben alig találtam meg a kulcslyukat. Hosszas pepecselés után sikerült bejutnom, odabent azonban kellemes meleg fogadott.

A pince fából készült csapóajtaja már az első lépésnél nyikordult alattam egy nagyot. Nem törődtem vele, pedig a saját érdekemben illetet volna kicserélnem korhadttal, szúette deszkáit. Ej, ráérek arra még! Ha idáig állta a sarat, remélhetőleg most sem fog leszakadni. Zuhanás közben jöttem rá a tévedésemre, ég és föld között lebegve, miközben a fülemben még ott visszhangzott a reccsenő fa keserves hangja, amint megadja magát tekintélyes súlyom alatt.

Jó sokáig tartott. Mármint a zuhanás. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen mély ez a nyavalyás pince. Az alját is keménynek éreztem, akár a betont, pedig esküdni mertem volna rá, hogy simára taposott agyagból készült. Végül is mindegy, alaposan megütöttem magam. Talpra állni is nehezemre esett volna, ha nem segít valaki. Az a bizonyos akárki viszont ott állt a közvetlen közelemben. A fene se tudja, hogy került ide, talán a jó Isten küldte, hogy karon ragadjon, és a képembe ordítson.

– Megbolondult, ember? Meg akar halni???

Felemeltem a fejem. Reflektorok éles fénye világított az arcomba, harsány dudaszó hasogatta a dobhártyámat, mialatt megmentőm a zakómba kapaszkodva teljes erőből igyekezett felcibálni a peronra. A gyorsvonat nagy sebességgel robogott el mellettünk, kishíján leborotválva rólam a hátizsákot. A jármű által kavart légörvény szinte nekilökött minket a járdaszegélynek. Vettem egy nagy levegőt, hogy leküzdjem a rám törő pánikot, aztán megpróbáltam valahogy kikecmeregni a sínek közül. De sínek nem voltak sehol. Márpedig a vonatok vasúti síneken közlekednek, ha jól tudom. Az ám, csakhogymeg nem az én pincémen keresztül...

Rogyadozó térdekkal, bizonytalanul tántorodtam a rendőrnek, aki kíméletlenül megrázott, aztán visszakézből lekevert egy kijózanító pofont. Nem számít rutin eljárásnak, hogy egy zsarú először üt, azután kérdez, de jelenlegi állapotomban nem emeltem kifogást ellene. Furcsa egyenruhát viselt, nem is tudtam elsőre

megállapítani, melyik szervhez tartozik pontosan. Láta, hogy élek, tehát nem sokat teketóriázott velem, hanem a közeli büfé falához nyomott, hogy profi módon megmótozzon.

– Ide nézz! Megint egy kurva spiont fogtunk! – kiáltott át társának a túloldalra.

A lángost majszoló kolléga lassan megindult felénk, zsiros ujjjaival sajtreszeléket törölgetve a bajuszáról.

– Nincs nekünk akkora szerencsénk. Felejtsd el az extra prémiumot, szerintem ez a fazon nem más, mint egy nyomorult öngyilkosjelölt. Még csak nem is terrorista! Találtál rajta legalább egy bombát?

– Hát azt nem...

– Akkor meg mitől vagy úgy oda? Vigyük be, aztán majd meglátjuk.

Vas kattant a csuklómon, és mire felocsúdhattam volna, már egy megkülönböztetett jelzéssel ellátott kocsiban ültem. Egyszerűen bevágtak a hátsó ülésre, akár valami csomagot. Alig éreztem, hogy haladunk, az autó szinte hangtalanul suhant végig a reggeli csúcsforgalom miatt bedugult utcákon. A város központjában jártunk, ám hiába törtem a fejem, sehogy sem bírtam visszaemlékezni, hogyan is jutottam idáig. Tekintetem a városházára tévedt, ami ott tornyosult a főtér túloldalán. A homlokzat a közelmúltban komoly rekonstrukción esett át, de valami akkor sem stimmelt vele. Akárhogy számoltam, egy emelet hiányzott róla. Kizárt, hogy tévednék, nemrégiben olvastam a történetét valami helyi lapban. Ezt a palotának is beillő hivatalt még a huszadik század első éveiben adták át, ám hamarosan rájöttek, hogy túl kicsire tervezték. Az előljáró akkor megbízta az építésszt, hogy bővítse ki saját belátása szerint. Az a bizonyos mérnök először körülnézett, aztán rendhagyó javaslattal állt elő. Megemeli az épület tetőszerkezetét anélkül, hogy megbontaná, húzat rá még egy emeletet, utána visszaereszti. Úgy is lett, a mester megtartotta az ígéretét. Elképzelni nem tudom, hogyan sikerült neki, mégis megcsinálta. Százéves dokumentált tény. De akkor hová lett róla a harmadik emelet? És mit keres a szomszédságában ez a modern bevásárlóközpont a műemléknek nyilvánított katolikus templom helyén?

Az ismerősnek tűnő házak lassan elmaradtak mögöttünk, hiába erőltettem a szemem, egyetlen tájékozódási pontot se tudtam felfedezni. Fogalmam se volt róla, hol lehetünk, vagy hogy hová tartunk. Szólni akartam a vezetőnek, hogy rossz irányba megyünk, mert a rendőrség a város másik felén van, de nem maradt rá időm.

A rendőrautó lefékezett, mégpedig a kedvenc éttermem bejárata előtt. Gyakran jártam ide ebédelni, legutóbb a múlt héten ettem itt egy finom gulyást. Érthető hát, hogy meglepett a hirtelen változás, a resti helyén ugyanis a zsaruk vertek tanyát. A Gastro-nak se híre, se hamva nem volt. Csődbe mentek volna a hétvégén? Nem hallottam róla, bár a mai világban minden lehetséges. Kár érte... most kereshetek magamnak másik kajaldát.

Egyenruhás jötevőm, aki nem olyan rég az életemet mentette meg, durva mozdulattal kipenderített a járdára. Nem mondhatnám, hogy kesztyűs kézzel bánt velem. Nagyokat taszigált rajtam, valószínűleg idegesítette, hogy földbe gyökerezett lábbal bámulom az őrs bejárata fölé kiakasztott táblát. A mellette lengedező háromszínű zászló, közepén a koronával nem is zavart annyira, mint a nagybetűs magyar nyelvű felirat. Csak most jutott el a tudatomig, hogy a törvény embere szokatlan módon végig magyarul beszélt hozzám, mintha csak ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. A városlakók közt sokan vannak, akik a konyhanyelvet beszélnek, de attól az még nem lesz hivatalos.

Kezdett az egész olyan abszurdá válni, akár egy rémálom, amiből képtelenség felébredni. Egyetlen elfogadható magyarázat kínálkozott, mégpedig az, hogy komoly agyrázkódást szenvedtem esés közben. Ettől aztán leblokkolt a tudatom, helyette meg beindult a tudatalattim. Csakhogy szinte minden porcikám sajgott a kókuszon kívül. Azzal nem volt semmi baj, ahogy a látásommal sem.

– Gyanúsítanak valamivel? – kérdeztem a kamerával felszerelt, igénytelenül berendezett kihallgató helyiségben, ahová az ingerült járőrök betereltek.

– Nem maga kérdez, egyelőre mi kérdezőnk.

Az ügyeletes tiszt lenyomott a talajhoz csavarozott székre, aztán maga is letelepedett velem szemben.

Rendőrnő jelent meg, szó nélkül lerakott elém egy hamutartót meg egy üres kávéscsészét.

Most kezdődik a „jó zsarú-rossz zsarú” nevezetű játék – gondoltam magamban. Olvastam pár népszerű krimi, engem nem lesz könnyű lóvá tenni ilyen szakállas húzásokkal.

– Halljam a mesét! – parancsolt rám, miután kettesben maradtunk.

– Tudni akarom, mivel vádolnak! Nem csináltam semmit, mégis bilincsbe verve vonzoltak ide, és...

– Még maga kérdi? Felettebb gyanúsán viselkedett, a semmiből jelent meg egy lezárt területen, zavart viselkedésével akadályozta a forgalmat, szabotálta a rendőrség munkáját. Ráadásul szokatlan akcentusa van. Igazolja magát!

– Minden okmányom a hátizsákomban maradt.

– Tudom. A holmiját épp most ellenőrzik. Én a maga sztoriját akarom hallani. Mit keresett a Trans Hungária útjában? Ki akarta siklatni?

– Mi?

– Válaszoljon!!!

– De kérem! Én csak munkába indultam, ahogy reggelente szoktam. A Peugeot autógyár alkalmazottja vagyok.

Elgondolkodva nézett rám egy ideig, aztán megnyomott valamit az asztal lapja alatt. Kisvártatva három fegyveres lépett be egyenesen rám szegezett pisztollyal, egyikük az irattárcámát is magával hozta. A síri csendet a velem farkasszemet néző férfi törte meg hosszas torokköszörülés után.

– Hé fiúk! Ez a lökött főszer itt azt állítja, hogy a Peugeotnak dolgozik. Mondjátok el neki.

– A városi ipari parkot, beleértve az autógyárat is, még az ezredfordulón felrobantották az iszlám terroristák. Jelenleg egy bazinagy kráter van a helyén. Hajléktalanok vackolták be magukat a romos épületek közé. A helyzetre való tekintettel nem hiszem, hogy megbüntetnék, ha kicsit elkésne a munkából.

– Honnan jött, és mit akar itt? Ha őszintén bevallja, hogy a FOS számára kémkedett, azzal talán elkerülheti a rögtönítélő bíróságot! – vakkantott rám egy fiatal rendőr. Kezében tartott tárcámat olyan erővel csapta az orrom alá, hogy a vér is megfagyott az ereimben. Ennek a fele se tréfa, itt valami nagyon nagy baj van készülóban. Csak tudnám, hogy micsoda...

– Nincs mit bevallanom. Egyébként mi az a FOS?

– Ne nézzen minket hülyének! Az új orosz federáció titkosszolgálatát mindenki ismeri. Bármilyen módszert képesek bevetni a siker érdekében, még a leghihetlenebb taktikákat is, csak hogy mi átlátunk rajtuk. Jobban teszi, ha szépen énekelni kezd, mert rossz vége lesz a dolognak! Na halljam, van valami hozzáfűzni valója?

– Én csak... elindultam...

– Hát persze... Hamis iratokkal a zsebében, ismeretlen eredetű bankjegyekkel és szigorúan tiltott élvezeti cikkekkel megpakolva gyalogolt át a Trans Hungária pályáján egy évtizedek óta földig rombolt gyár felé, hogy felvegye a reggeli műszakot. Ez csak természetes.

– Hogy érti ezt? – hökkentem meg.

– Átvizsgáltuk a papírjait. Mondhatom, gyenge próbálkozás! Az utóbbi húsz évben egyetlen népcsoport sem kapott autonómiát Nova Hungária területén. Botond fiam, hozz egy atlaszt!

Elképedten meredtem az elém terített térképre. Először azt hittem, fordítva tartom, aztán nagy nehezen felfedeztem rajta Európa körvonalait Skandinávia és a Brit-szigetek kivételével. Az északi partvonal ezeket leszámítva is sokkal kisebbnek tűnt, bár lehet, hogy csak én emlékeztem rosszul.

– Na most mutassa meg nekünk, honnan jött, de szaporán, mert ha Botond kijön a béketűrésből, könnyedén lenyomja a torkán egész Európát a műbőr borítóval együtt!

Reszkető ujjal a térkép közepébe böktem. Nesze neked Kárpát-medence...

– Itt van Szlovákia. Innen származom.

A rangidős összeráncolt szemmel figyelt, aztán a beosztottjaira nézett. A Botond nevű kezdett először röhögni, mint aki biztos benne, hogy ezek után tényleg megetetheti velem az egész vaskos térképgyűjteményt. A többiek még bírták egy ideig, aztán kitört az általános jókedv. A nem várt fordulattól bizonytalanul, kissé ijedten én is vigyorogni kezdtem, mire valaki úgy pofán törölt, hogy kis híján elharaptam a nyelvem.

– Ilyen nevű ország nem volt, és nem is lesz! Abszurdum! Ilyen nevű nép sincs! Még csak nyelv sincsen, amit használhatnának. Azt ajánlom, gondolja át a mondanivalóját, ha jót akar magának!

– Ha nem hisz nekem, nézze meg a jogosítványomat! Ellenőrizze a személyi igazolványomat! A... pénzemem, vagy a bankkártyáimat! Nézze meg a telefonom szolgáltatóját, a munkahelyi azonosítóm... a törzsvásárlói kártyáimat, vagy a...

– Hát ez az. Mind hamis, egytől egyig. Fantomország fiktív iratai. Nem mondom, eredeti ötlet, nálunk azonban nem megy vele semmire! Amíg mi itt húztuk az időt, egyik asszisztensem átfaxolta az összes kópiát a Magyar Tudományos Akadémiának. A nyelvészek időközben elemezték, és válaszoltak. Tessék! A szöveg minden bizonnyal szláv eredetű, nincs kizárva, hogy orosz. Nyomokban emlékeztet a múlt században itt élő őslakosok keverék nyelvére, ők azonban soha nem alapítottak országot ezen a területen. A szakvélemény szerint: „...nem is tehették, hiszen elvesztek a rengeteg nyelvjárás okozta káoszban, amit senki sem egyesített, ezért fokozatosan beolvadtak a magyar ajkú lakosok közé.” Szlovákia nevű állam nem létezik, a bankkártyák mögött nem állnak valódi pénzügyintézmények, az igazolványai értéktelen plasztiklapok, a beléjük épített csip működésképtelen, a telefonjával pedig lehetetlen befogni bármilyen jelet, ami a lakosság számára szabadon hozzáférhető. Ez a készülék valószínűleg nem is civilek közti kommunikációra lett kitalálva, inkább valamilyen titkos projekt terméke, aminek nem ismerjük a működési elvét. Nincs kizárva, hogy kémkedésre szolgál, ezért további vizsgálatnak vetjük alá. Akar ehhez hozzáfűzni valamit?

– Nem...

– Így is jó. Csakhogy ez még nem minden. Ehhez mit szól?

Az erősen megviselt cigarettás skatulya koppanva landolt az alacsony asztalkán. Megvontam a vállam, aztán utána nyúltam, hogy rágyújtsak egy cigire. Ha hamutartó van előttem, nem szokásom kérdezni, vajon szabad-e?

A lapátméretű tenyér úgy csapott a kezem fejére, mintha rakoncátlan kölyköt regulázna rosszkodás közben.

– Hoppá! Ezt is megvizsgáltuk. Egy szálát felküldtünk a laborba, és kiderült, hogy nikotint tartalmaz. Lassan ölő halálos toxin. A birtoklása illegális, használata pedig halálbüntetést von maga után Nova Hungária törvényeinek értelmében. Remélem, felfogta, hogy mekkora szarban van! Vallja be, kit akart vele megmérgezni? Enyhítő körülményként fogom a bíróság elé tárni.

Tényleg jólesett volna egy cigaretta, de ezek után meg sem mertem szólalni. Ha ezek nem dohányt szívnek, akkor vajon milyen büdösen füstölgő francot? És ha kérnék egy kávé, mielőtt börtönbe vetnek, vajon mi a garancia rá, hogy nem akasztanak fel csak azért, mert koffeint tartalmazott?

A zsarú megpróbált türelmesnek látszani, ám az arca már a szívinfarktus első jeleit mutatta. Kezdett vörös alapon bezöldülni. A zsebébe nyúlt, hogy egy legális

bűzrudacsukat kotorásszon elő, ami, ki tudja, mit tartalmazott, de tutira nem járt érte nyilvános kivégzés. A szűkre szabott helyiség hamarosan megtelt halványlila füsttel. A halántékom lüktetni kezdett, a gyomrom lassan emelkedett egészen a torkomig, gyors fulladással fenyegetve. Még hallottam, hogy szólnak hozzám, valaki kérdez valamit, miközben durván ráncigálnak, aztán elvesztettem az eszméletemet.

Nagy pofon csattant az arcomon. Lehetetlen számontartani, hogy valójában a hányadik a mai nap folyamán, ha azzal sem vagyok tisztában, hol és mikor kezdődött szokatlan kalandom, ami egyszerű hétköznapi napnak indult, ám időközben valami egészen más lett belőle. Hamarosan megérkezett a tasli párja is, nehogy véletlenül megsántuljak. Erős kezek markoltak belém, ismerős hangok csiklandozták a fülem, de sehogy sem tudtam értelmezni a jelentésüket. Jobb híján elhagytam magam, hadd vigyenek, ahová akarnak, akár ki is végezhetnek, csak gyorsan és fájdalommentesen csinálják.

– Szlovákia nem létezik! Nincs, nem volt és nem is lesz! Éljen Nova Hungária! Halálbüntetés a dohányosokra! A Nemzeti Bank minden kártyája hamis, meg az összes pénze is! Az ipari park felrobbant, Angliát elsöpörte a szökőár, Svédország a tenger fenekére süllyedt. Igazat mondok, én egy FOSos kém vagyok! – krákoztam az engem cipelők fülébe.

A fiatal mentős értetlenül meredt a főnökére, aki a bokámat fogta.

– Mi baja van? – kérdezte.

– Semmi különös azon kívül, hogy majdnem megfulladt az erjedő boroshordókkal teli pincében. Egy ideig kényszerképzetei lesznek, de szerintem kiheveri. Szerencséje volt, a sógora találta meg az utolsó pillanatban. Tartozott neki egy zöldhasúval, azt jött visszakérni. Látod, mire jó, ha lógsz valakinek? Számontartanak akkor is, ha egyébként a kutya se nézne rád...